

LBRIS

We know
books

Florin Logreșteanu

***Keti,
prințesa siameză***

ȘI ALTE POVESTIRI

E I K O N

București, 2021

CUPRINS

Keti, prințesa siameză	7
Rătăcirea albatrosului.....	15
Vine iarna.....	23
Fals eseu despre „Sminteala” poezilor	31
La periferie.....	41
Melusina	53
Poveste	62
Tradiții	69
Broaștele	76
Câinele.....	85
Maimuța.....	109
Mâna dreaptă.....	118
Rutieră	127
Electorală	134
Extraterestrul	141
Panopticum	150
Avatar	160
Misterul comorii din turn	168
Tragere de timp	180
Gara.....	188

A doua moarte a bradului.....	197
Celebritatea nu se obține fără riscuri.....	204
Fabulă dâmbovițeană.....	215
Viermele din măr	225
Poduri	235
Măști, umbre, diferite chipuri.....	243
Ulysse, captiv în Cetate	253
Paznicul de noapte	259
Clipa de sinceritate	269
Verbe auxiliare	278
Templul din lancrăm	286
Scări.....	295
„ <i>Punctul neclintit al lumii în mișcare</i> ”	304
Învinși de cotidian.....	311
Iluzia păsărilor călătoare.....	320
Zborul invizibil al îngerilor.....	329

KETI, PRINȚESA SIAMEZĂ

Bătrânul Prier întârzia deocamdată să-și dea pe față capriciile. Muguri de măr și flori în culori vii îi împodobesc fruntea. Miez de primăvară. Sub o rază de soare, Prințesa se răsfată. Răsturnată pe spate, își agită lăbuțele într-o parte și alta, lăsându-se în voia luminii solare. Pe urmă, agitația încetează brusc. Somnul o ispitește. Bătrânul Prier se apropie și o mângâie, tandru. Îi strecoară în subconștient crâmpoale de vis, devenite curând un fuor muzical pe care Prințesa îl toarce, acompaniind un Orfeu care, cu țitera lui, potolește stihilele somnului...

De jur-împrejur numai flori. Razele soarelui, rătăcite printre ele, aureolează corole în diferite nuanțe. Ispită de jocul de umbre și lumini, micuța Prințesă se strecoară printre lujerii de petunii, orhidee, crini și mușcate inspirând parfumurile diverse; combinații de umbre și lumină. În acest inedit templu, Prințesa comunică în voie cu zeii; lumea exterioară și interioară depinde de ei. Inconștient, ea și-o asumă...

Prințesa se numește Ketî, singurul cuvânt căruia îi recunoaște semnificația. Fratele ei, omul – un pîsoi mai mare căruia nu i se va supune niciodată, dar cu care a creat o veritabilă alianță -,

o răsfată, îi dăruiește hrană, o primește pe pieptul său, se prinde în jocul ei, rostind de fiecare dată același cuvânt magic: **Keti...** Numele atribuite îngerilor nu au conotații, semnificația lor este unică. Keti este un nume de înger...

Spre amiază, soarele lovește pieziș în templul vegetal. Clorofila fierbe în plante, parfumul supraîncăzit al florilor devine, pe neașteptate, înăbușitor. Prințesa se ridică și alunecă leneș în încăperea împărțită cu fratele ei. Îl caută din priviri. Omul, pisoii enorm, lipsește. Nu-i înțelege absența, dar nu intră în panică. Singurătatea este numai în afară, în sine se nasc în fiecare clipă crâmpeie cărora nimeni nu le-a dăruit nume: undeva, la oarecare înălțime, o vază din porțelan lasă să se reverse peste margini câțiva trandafiri. Parfumul lor o ispitește de-ndată. Înconjoară vaza, se oprește, își îngroapă fața între petalele celui mai atrăgător. Inspiră, se dă un pas înapoi, culoarea albastră a ochilor devine un roșu carmin. Semn de nemulțumire și de îngrijorare: un avertisment dureros a prevenit-o că frumoasele flori au și mijloace de autoapărare; însă ghimpii de trandafir sunt pentru ea obstacole necunoscute.

Coboară, în cele din urmă. Urmează trasee familiare. O ispitește vitrina cu chipuri ciudate: mici statuete cu suprafața tare și rece. Le ocolește și întârzie în fața unor tablouri încadrate în rame din lemn și sticlă transparentă. Chipurile i se par suspecte : omul și femeia care-i dăruiesc mângâieri tandre rămân nemișcați și indiferenți la scâncetul ei care trădează bucuria de a-i fi recunoscut și dorința de comunicare... E inutil să

aștepte. Pendula ceasului din perete îi distrage atenția. Coboară și se îndreaptă cu mișcări repezi spre dormeaza familiară. Își face loc sub cuvertura din mătase și o vreme toarce fuiorul de vise, numai ei accesibil.

Nu doarme. Întunericul îndeplinește numai o funcție magică, un labirint tainic atribuit Siamului. Un traiect numai intuit duce în interiorul sinelui, unde continuă să viețuiască ceea ce a rămas din ființa vechilor siameze: o inteligență nativă peste medie, atașament selectiv, iubire care refuză însă subordonarea. În sanctuarul interior și ascuns se regăsește pedigriul strămoșilor, răspândit – prin secole – în mulțimea schimbărilor: amestec de instinct și inteligență; pătrunderea în tenebre pentru a căuta calea cea mai dreaptă spre lumină: un alt fel de iluminare, necunoscută profanilor...

Mitologia intimă a Prințesei siameze este necunoscută omului, fratele ei enorm. El a creat o altă mitologie, imaginând labirintul ca pe o succesiune de încăperi cu ieșiri înșelătoare; ignoranță de nereparat pentru cel care crede în ideea de **chip**, ignorând noțiunea de **identitate**.

Tributar mentalității ancestrale, el confundă revelația onirică cu somnul. Observă siameza sub cuvertura de mătase, zâmbeste și-și plimbă palma pe suprafața caldă și moale: „Keti, trezește-te, ai dormit destul. Hai să păpăm ceva bun...” Prințesa siameză scâncește, refuză mângâierea. Nostalgia ei transcendentală a fost bulversată brutal de fratele enorm. El încearcă, ca și-n alte dăți, o stare de confuzie... Felina nu se lasă înduplecată. Atunci, omul insistă: „Mofturoasă mică și pufoasă!...

Mâncăm și ne jucăm... La urmă, eu am să lucrez și tu vei mai putea ațipi, dacă-ți place atât de mult somnul...” Omul continuă să mângâie trupul micuței prințese, ignorându-i, involuntar, spiritul. Dihotomia celor două noțiuni le este străină la cei din afara regnului său. Misiunea lui este limitată în relația cu ceilalți: ca un Dumnezeu, își revarsă iubirea asupra necuvântătoarelor: un adăpost cald, hrană și mângâiere. Numai atât. Nu-i trece prin minte ce-ar mai putea să dăruiască...

Până la urmă, omul se decide: prânzește singur. Timpul mesei – pivotul zilei. O ierarhie de momente cosmice se succede în raport cu ceea ce astrologii au numit arbitrar: **antemeridian** și **postmeridian**. Își întreține orgoliul de-a încerca să transmită celor asupra cărora se îndreaptă iubirea sa această regulă. Se îndoiește că va reuși pe măsură ce anii trec și felina-prințesă urmează calea ei neștrămutată: se hrănește odată cu lăsarea întunericului, deprindere sădită în urmași de vechile regine-zeițe ale Siamului...

Sub așternutul de mătase, Prințesa siameză începe să se foiască. Cu siguranță, dorește să evadeze din efemeritatea somnului. Străfulgerări cognitive de iluminare și revelație: fratele-enorm se îndrepta deja spre dormitorul în care își va întinde trupul lungiform. Nu-l vede și nu-i aude pașii; nu este instinct și nici rațiune. Ceea ce face nu este determinat de obișnuința de a se supune unui stăpân – cum crede omul – și nici de atașamentul pentru cel care o hrănește. Afectivitatea, cenzurată pentru majoritatea cu care intră, voit sau nu, în contact, este dăruită

necon condiționat fratelui ei enorm. Un sentiment moștenit de la îndepărtatele regine și prințese ale Siamului: un amestec de feminitate, blândețe și labilitate; asociere indestructibilă pe care omul nu o înțelege...

Iat-o... A apărut în cadrul ușii dormitorului, dominantă, dar caldă și afectuoasă. Câteva sunete de copil, prelungite până în momentul în care fratele-enorm deschide ochii, o privește, la rândul-i. Nu-i surprinzătoare pentru el apariția Prințesei și încearcă s-o liniștească: „Keti!... Keti, puiule, ce te nemulțumește?...” Întrebarea aparține jocului pe care omul îl repetă de fiecare dată. Precipitat, se trage într-o margine. Micuța felină se va strecura lângă el dintr-o clipă în alta...

Cunoașterea unui limbaj devine liant între existențe opuse; opuse numai în aparență: între cer și pământ, între apă și uscat, între flori și insecte, între Creator și Creație. Prințesa-felină a înțeles reacția fratelui-enorm. Sare pe pat, cercetează poziția omului, se strecoară, torcând un gând, o dorință sau o bucurie, sub așternutul cald. Pentru om, ceea ce urmează a încetat să mai fie o surpriză; a devenit obișnuință. Prințesa caută încheietura brațului său, devenită cuib, dar și formă de comunicare: lipită de pieptul fratelui-enorm, ia act de ritmurile sângelui acestuia, se liniștește și toarce când totul este în regulă... Se întâmplă și invers: ceva în trupul lui mare o îngrijorează; ceea ce omul nu conștientizează. Și atunci se ridică, urcă pe pieptul lui și-i tasează mușchii pectorali, transmițându-i un sentiment de liniștire. N-are de unde să știe că, instinctiv,

Prințesa îi dăruiește o încărcătură de energie care purcede din întregul ființei ei, precum obișnuiau vechii regi ai Siamului să inoculeze în conștiința poporului lor, într-o vreme devenită mitică...

Omul nu-și permite ore multe de somn. Se ridică ușor din așternut, urmărind reacția felinei-prințese. Cât timp mâna lui unduie peste blănița moale și caldă, Ketu continuă să toarcă fuior de vise nemărturisite niciodată nimănui. Uneori gungure prin somn. Se-ntinde leneș, prelungind, instinctiv, atingerea omului.

În biroul său, fratele enorm este înconjurat de cărți și mici statuete. Între acestea din urmă, leul bibliofor îi este mai aproape. Dintr-o margine a mesei de lucru îi supraveghează munca. Este numai o impresie... Prințesa siameză a apărut în cadrul ușii biroului, se strecoară spre fratele ei enorm, rămâne în expectativă o clipă. Lipsa lui de reacție i se pare suspectă. Dominantă, ia inițiativa: sare pe masă, gungure, își lipește fruntea de brațul care mânuiește condeiul pe o suprafață albă, foșnitoare la fiecare atingere. Alegerea lui nu e și alegerea ei și felina se rostogolește peste coala de hârtie pe care omul n-a apucat să aștearnă primele rânduri. Instinct de felină... Rațiunea omului stabilește priorități: mângâie felina, îi prinde între degete urechile, îi dă un bobârnac peste codiță. Prințesa mușcă, în joacă, palma aspră, lovește cu lăbuțele și, când el se așteaptă cel mai puțin, i se cațără pe umeri. Aici, zăbovește o vreme. Pe urmă coboară și jocul se repetă... Fratele enorm ezită să inventeze și altceva, în schimb, felina îl provoacă. Se aruncă pe podea și țâșnește pe ușa biroului spre

holul care dă spre sufragerie. Aici, se ascunde în dosul unui fotoliu și așteaptă. Fratele trebuie s-o caute; și o face, la început neconvingător, apoi angajându-se în rolul vânătorului. Mimează căutarea iar când mâna lui coboară spre prada dibuită în ascunzișul tainic, felina-prințesă atacă fulgerător și îmbrățișează brațul care încearcă s-o cuprindă. În clipa următoare, două puncte sângerii apar pe mâna omului...

Keti adoră și jocul cu mingea. Este o minge ușoară de Ping-Pong cu care, în momente ei de inspirație, Prințesa imaginează fel de fel de exhibiții: o lovește cu lăbuțele și aleargă s-o prindă. Uneori reușește, alteori mingea se refugiază în interiorul unui pantof și-n astfel de momente Prințesa încearcă un sentiment de confuzie. Ia poziția suratelor ei din ținuturile exotice – pantera, jaguarul sau pisica sălbatică - și așteaptă ca pasărea-minge să apară din ascunzătoare. Așteptare zadarnică. Mingea nu e pasăre aidoma celor pe care le urmărește dimineața în arborii din apropiere, cocoțată pe pervazul ferestrei. Nu este nici fluture rătăcit între florile de pe terasă. Nerăbdătoare, în cele din urmă, se hotărăște: un salt și o lovitură puternică în sandaua care-i ține captivă jucăria preferată și mingea săvârșește un arc de cerc în aer, peste felina aflată într-o stare de încordare; ca și-n alte dăți, în momentele jocului. Ketii nu se lasă păcălită: țâșnește în sus și câteva clipe mingea i se află între lăbuțe. Fericită, încearcă s-o muște, s-o zgârâie însă mica sferă, rotundă și netedă, îi scapă de fiecare dată. Și jocul continuă; mingea se

îndepărtează, felina o urmărește cu satisfacție niciodată mărturisită...

Se lasă seara... Prințesa siameză devine brusc melancolică. Fratele ei enorm nu îi înțelege reacțiile. O ispitește: joacă, mângâiere, o cină delicioasă. Privirile Prințesei s-au schimbat, pe neașteptate. Omul tot nu înțelege ce se petrece în sufletul felinei. Keti este capricioasă?... O îmbie, dar reacțiile ei sunt pentru el ininteligibile. Ceva din misterele Siamului trăiește ultima lui progenitură... Prințesa respiră aerul nopții. Este impresia fratelui ei enorm. N-are de unde să știe că, în momentele de contemplație, siameza comunică cu aștrii. Dublul ei se află în cer, pe bolta căruia stau Geneza și Procreația... Nori scâmoși îi tulbură mica revelație. În noapte, slab iluminate de aștri, reginele Siamului îi întorc spatele. Prințesa se simte neprihănită de lumina Luceafărului, astfel că reginele Siamului dispar, ascunse de nesemnificativele stele. Strălucirea lor slăbește, prințesele siameze se întorc către locul în care sălășluiește Întunericul...

Miezul nopții... Prințesa a primit în stare de veghe revelațiile Siamului. Pentru o clipă, s-a simțit disputată între zeii Apusului și zeii Răsăritului. Moarte și Renaștere... Înfășurat în pături – e o noapte de toamnă târzie -, omului nu-i trec prin minte astfel de gânduri. Simte Prințesa strecurându-se lângă el și-o cuprinde în brațe. Curând, ea începe să toarcă crâmpoșe de vis și de taină pe care el le judecă, dar fără să le înțeleagă...

RĂTĂCIREA ALBATROSULUI

Mă ispitea ideea profană să mă însoțesc cu o fecioară. Fata hărăzită mie nu era nici frumoasă, nici urâtă. Și nu știam nici prea multe despre ea. Numai atât că locuia într-un sat din vecinătatea mării. Nu-i voi face portretul. Ce-aș putea spune?... Când alegi, ești orb o vreme. Ce te-a impresionat, la început, la aleasa ta, se va estompa cu timpul; va dispărea, nelăsând în amintire nici puținele iluzii care te-au împins la pasul făcut...

Am ales fata care mi-a acordat, cea dintâi, atenție. A zâmbit, auzindu-mi vocea și a început la rându-i să cânte, imitându-mă. Nu mi se mai întâmplase până atunci să mă bage cineva în seamă. O revelație mi-a întrerupt zborul: trebuia să-i împărtășesc destinul, să-mi devină pereche, renunțând la singurătate...

Ajunsesem în satul acela de pe țărmul mării, convins că întinderea de ape, infinitatea cerului nu-mi mai puteau oferi nimic. Fusesem un visător, dar nimic concret nu-mi marcase până atunci existența. Reperele mele marcau infinitul, în fapt singurătatea de care fusesem ispitit de la o vârstă fragedă și pe care o asociam cu cosmosul și marea. Credeam în frumusețea cântecului meu, comparat cu vuietul valurilor și al vânturilor venite dinspre

larg. Cu timpul, am înțeles că nu mă ascultă nimeni. Numai în visul unui copil, în singurătate, există cineva care te ascultă...

Satul în care trăia fata mi s-a părut atipic, lipsit de vitalitatea obișnuită a comunităților umane; o altă formă a singurătății. Puținii oameni pe care i-am întâlnit aici nu știau să cânte și nici să zâmbească. Chiar și iubita mea – exagerat spus: *iubită* – uitase cântecul de la țărmul mării și zâmbetul înflorit pe obraji ei de o rază rătăcită de soare. Întreaga ei ființă devenise o încremenire a ceva care nu reușeam să-mi explic. Am înțeles numai că în satul acela singurătatea se manifesta într-o formă opusă aceleia a cerului și a mării. Nu mai era determinată de mediul din afară ci de o realitate sufletească prezentă în fiecare individ; puținii oameni, pe care i-am întâlnit, nu-mi inspirau altceva. Păreau statuiete zugrăvite diferit, dar create din același material opac, fără strălucire.

Singurătatea se regăsea la fel în oameni ca și în casele în care trăiau și în casele în paragină, părăsite, în ulițele cenușii, murdare, în maghernițele în care se vindea pâine, zarzavaturi și carne.

Viitoarea mea pereche a rămas numai gând oarecare, în momentul în care am hotărât să-mi târâi pașii șleampăți pe singura arteră centrală a satului; împins de nevoia de a face ceva, dar și din dorința de a cunoaște. Nimeni nu s-a opus plecării mele. Fata m-a privit fără expresie, fără nicio întrebare iar ceilalți din casă, despre care aflasem că-i sunt părinții, unchii, mătușile, rudele

apropiate păruseră că nici nu-mi observă prezența. Singura lor preocupare era să se-nvârtă în loc, să facă ceva numai de ei știut sau din inerție. Am plecat așadar la drum fără întoarcere...

Prima surpriză: am intrat într-un fel de brutărie unde, pe rafturi, brutarul expusese coșuri cu franzelă în formă de figurine. L-am întrebat pe omul cu fața suptă, ochii duși în fundul capului și pieptarul halatului pătat de aluat uscat ce reprezintă. Mi-a răspuns simplu, după lungi momente de gândire: „Nu reprezintă nimic. Nici nu sunt comestibile...” Nu m-a surprins răspunsul său. În rătăcirile mele între cer și mare am avut adesea năzăriri care-mi creau un sentiment ciudat de dezechilibru mental. Mi se părea că mă voi prăbuși în ape sau voi fi ars de fulgerele care anticipau furtuna. Îmi reveneam repede, deși nu știam din voința cui sau din întâmplare. Acum, în rătăcirea mea în satul de pe coastă, întâlнисem o ființă reală care ținea să mă contrarieze. Și, fiindcă n-am cerut lămuriri, a adăugat pe același ton lipsit de nuanțe: „Un amestec de substanțe, savori și culoare... Le privești și te minunezi. Nu țin de foame. Creează numai impresia sațului...” I-am spus că mă ispitește să gust dintr-una, dar mi-a replicat că în intenția mea nu este vorba nici de dorință și nici de curiozitate. În satul lui, ca și în locurile pe unde a umblat, ispitele n-aduc niciodată împlinirile... „Dar ce, atunci?” I-am implorat să-mi spună. A refuzat s-o facă iar în priviri i-am citit dorința de a fi lăsat singur. Am făcut-o, bâjbâind spre afară. Rătăcitor, mi-am continuat drumul...